

НАЈЛЕПШЕ ПРИЧЕ О
ПРИНЦЕЗАМА
ИЗ ЦЕЛОГ
СВЕТА

ПРЕПРИЧАЛА СТЕФАНИЈА ЛЕОНАРДИ ХАРТЛИ

Превела
Дијана Радиновић

ПРИНЦЕЗА ЖАБА

Руска бајка

Илустровала Ђорђа Брозејини

У давна времена био у Русији један **цар** који је имао три сина. Једног дана он им рече: „Узмите лук и стреле, па изађите напоље и одапните стрелу. Где вам стрела **падне**, наћи ћете себи жену.“ Најстаријем сину стрела је пала у двориште једног **племића**, средњем је пала пред врата једног богатог **трговца**, а најмлађем царевом сину Ивану стрела је пала у мочвару. „Како могу да нађем жену на овако **пустом** месту?“, утучено помисли царевић. Уто из **каљуге** искочи велика жаба са младићевом стрелом у устима и **закрекста**:

„Не брени се, царевићу!
Жена теби баш ја бићу!“

Не желећи да се оглуши о очеве речи, Иван се преко воље **ожени** жабом, а његова браћа пред олтар поведоше **лепе** ћерке племића и трговца. Браћа су му се због тога непрекидно немилосрдно ругала, али Иван је њихове поруге **смирљиво** подносио, а према својој се жени жаби односио с поштовањем, како и треба. Једног дана цар опет позва синове и рече им: „Хоћу да ми ваше жене сашију **кошуљу**. Да видимо који ће ми од вас донети најлепшу.“ Старија два сина пођоше кући чврсто уверена да ће однети победу, а Иван се врати кући сав **покуњен**, па све исприча жаби. Она га умири речима:

„Лежи спавај и не брени,
остало препусти мени.“

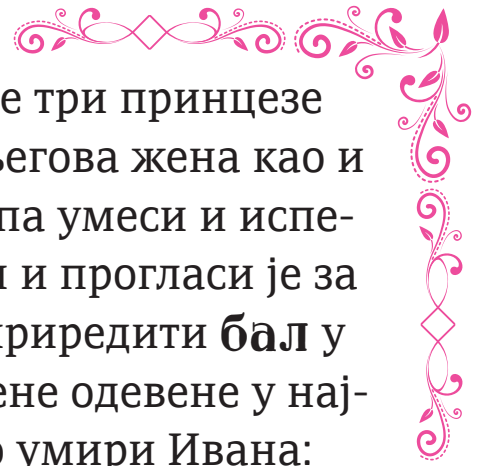
Његова је жена заправо била принцеза по имену **Василиса Премудра**, коју су зачарали у жабу. Те ноћи кад је Иван легао да спава, она збаци своју жабљу **кожу** и поврати људско обличје.

Онда узме да тка платно, па од њега саши **најлепшу** кошуљу коју је свет икад видео и дивно је украси везом.

Кад се Иван ујутру пробудио, био је ван себе од **среће** кад је видео какву је кошуљу његова жена сашила. Онда брже-боље пође код оца да му је однесе. „Ово је несумњиво најлепша кошуља. Ивановна жена је **победила!**“, прогласи цар.

Онда рече синовима: „Сад хоћу да ми све три принцезе умесе хлеб!“ Кад Иван пође на починак, његова жена као и претходне ноћи поврати људско обличје, па умеси и испече **најукуснији** хлеб. Цар се опет одушеви и прогласи је за победницу. Потом каза: „Сутра ћу увече приредити **бал** у дворцу. Хоћу да дођете и поведете своје жене одевене у најфиније **хаљине**.“ Принцеза жаба поново умири Ивана:

**„Пођи први, мужу мили, и за поруге не мари.
Ја ћу мало потом доћи, имам и ја лепих ствари.“**

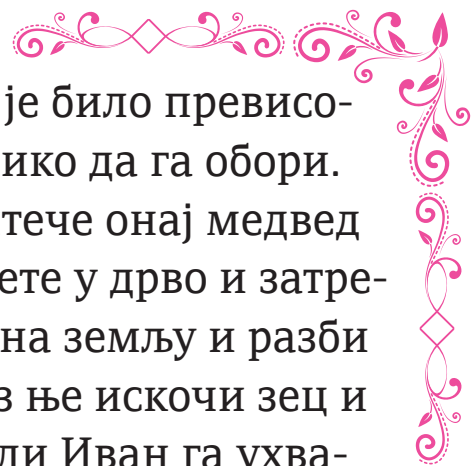
Иван се поуздао у своју жену и сам је пошао на бал. **Гозба** је већ увелико почела кад се пред дворац доведе прекрасна златна **кочија**. Из ње изађе Василиса и пође у царски врт. На себи је имала чудесну балску хаљину на којој су јој **позавиделе** све даме на балу. „Ко је ова **лепотица?**“, сви су се питали. Василиса седе крај насмешеног Ивана, који помисли: „Волео бих да **заувек** може да остане у људском обличју!“ Он се тад неопажено искраде из дворца и одјури својој кући. Тамо на поду крај **камина** угледа ону жабљу кожу, па је узе и без оклевања је баци у ватру. Кад се Василиса вратила кући и сазнала шта је урадио, она бризну у **плач**. „Да си сачекао још само три дана, ослободила бих се чини које је на мене бацио зли чаробњак **Кошћеј**. А сад ћу довека остати заточена у његовом дворцу!“

Кад то рече, принцеза **нестаде**. Ојађени Иван пође да је **тражи**, но нигде није могао да је нађе.

Ходајући тако, Иван стиже у шуму и тамо наиђе на огромног **медведа**. Он таман запе стрелу да га убије, кад животиња стаде да га преклиње: „Поштеди ме, а ја ћу ти једног дана вратити услугу.“ Иван га на то пусти да оде, па пође даље и успут се спријатељи и са **змајем**, **зецом** и **рибом**. Млад царевих зађе дубоко у шуму и стиже до колибе у којој је живела **Баба Јага**. Стара вештица је знала шта се збило с Василисом и исприча му: „Отац јој је завидео на **мудрости**, па је затражио чаробњаку Кошћеју да је претвори у жабу на три године. Можеш да је ослободиш само ако убијеш чаробњакову **душу**. Мораш да поломиш **иглу** коју ћеш пронаћи у **јајету** које се крије у **патки** што се крије у **зецу**. Зец је пак закључан у **кутији** скривеној на врху старог **храста**.“

Иван лако пронађе хрст, но дрво је било превисоко да се на њега попне и превелико да га обори. На његову срећу, у **помоћ** му притече онај медвед коме је поштедео живот. Он се залете у дрво и затресе га, а она кутија паде на земљу и разби се. **Истог трену** из ње искочи зец и даде се у бег, али Иван га ухвати уз помоћ свог пријатеља зеца. Из зечевих уста излете патка, али је у **лету** ухвати змај. Патка на то испусти јаје

у **реку**, али га тамо нађе Иванова пријатељица риба и даде му га. Царевих положи јаје и у њему нађе иглу.

Онда је **преломи** и тако уби Кошћеја. Василиса је коначно била **слободна**, па се вратила кући и живела са својим мужем у љубави и срећи.

РОДОПА И ЦРВЕНЕ САНДАЛЕ

Древна египатска прича

Илустровала Сумиџи Колина

У давна времена, кад су Египтом још владали **фараони**, био један **богаџи** трговац који је имао прелепу слушкињу. Увек се према њој лепо опходио, па су остале слушкиње биле **љубоморне** на њу. Девојка је потицала из неке далеке земље и није имала црну косу и **маслинасту кожу** као Египћанке, већ је била белопута. Остале су јој се због тога ругале – „Бела си **кô сир!**“ – и наденуле су јој надимак Родопа, што значи **румена**, јер би лако поцрвенела на сунцу. Смејале су се на њен рачун и правиле јој зврчке, али Родопа је све стрпљиво подносила и увек је била **ведра** и насмејана.

Једног дана господар је виде како *игра*. „Дивно играш, али требају ти сандале“, рече јој он, па јој поклони црвене кожне **сандале** извезене златним концем. Биле су **прекрасне!** Родопа је била пресрећна, али су јој остале слушкиње толико завиделе да су је омрзле. После неког времена у граду **Мемфису** се одржавала велика светковина. И Родопа је желела да иде, али су јој остале слушкиње задале толико **ПОСЛА** да сирота девојка није могла да га обави на време. Кад су сви пошли на прославу, она је узела **корпу** с рубљем и сишла на реку. Тамо је изула сандале и ставила их на једну **СТЕЊУ** да их не укаља и не скваси. Узела је да пере рубље и певушила **песме** које је ветар доносио из Мемфиса. Виде је бог неба **Хорус** и одлучи да је награди за благод. Претворио се у сокола, обрушио се с неба, па зграбио једну њену сандалу и одлетео. „Стани! Врати ми сандалу!“, закукала је Родопа.

